

Sygn. akt V CSK 238/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W.

Sp. z o.o. w W.

przeciwko M. S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki W. sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 października 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny, czy dwuletni termin przedawnienia roszczeń, o którym mowa w art. 554 k.c. w zw. z art. 612 k.c., ma zastosowanie także do roszczeń z tytułu umowy dostawy, w sytuacji, gdy dostawa w ramach umowy nie została dokonana, czy w takim przypadku należy stosować ogólne terminy przedawnienia roszczeń (art. 118 k.c.). Skarżąca przedstawiła uzasadnienie, przy pomocy którego starała się dowieść wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale brak jest w nim wyводу prawnego, który wskazywałby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu. Argumentacja skarżącej nie daje jakichkolwiek uzasadnionych podstaw do tego, aby uznać, że przy zawartej umowie termin przedawnienia może być inny, jeżeli umowa nie zostaje zrealizowana, tzn. jest niewykonana, a inny w sytuacji, gdy umowa zostanie zrealizowana wadliwie, tzn. jest nienależycie wykonana (w odniesieniu do umowy dostawy por. też.: wyrok SN z dnia 27 października 2005 r., sygn. akt III CK 135/05, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 r., sygn. akt II CK 423/04, OSNC 2006, nr 1, poz. 12, Biuletyn SN 2005, nr 7, s. 12). Przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego nie była umowa dostawy, a umowa o dzieło, co zasadnie wynika z treści art. 605 i art. 627 k.c. (zob. też w odniesieniu do rzeczy oznaczonych co do tożsamości i gatunku wyrok SN z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt III CSK 24/12, www.sn.pl). Sąd II Instancji jedynie hipotetycznie odniósł się do wiążącej strony umowy jako umowy dostawy. Zagadnienie prawne zostało oparte na założeniu istnienia umowy dostawy, podczas gdy wyjaśnienie problemu prawnego musi być konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, pozostawać w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (por.: postanowienia SN z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt III CSK 54/15, z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt II UK 317/14, z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/13, z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 479/12, z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II CSK 180/12, www.sn.pl, jak również: postanowienia SN z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt V CSK 692/15, z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt III

CSK 77/15, z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt I PK 55/12, www.sn.pl, z dnia 6 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 216/07, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aj